

Mester Györgyi

Szóló szőlő, csengő barack...

Nem csak a szegény ember gyereke, de a király lánya is megbetegedhet. Így esett, hogy egyszer a bergengóciai király lánya is beteg lett. Szörnyű búskomorságba esett, s sorra elutasította a kérőit is. Az udvar tudós orvosai megállapították, csak „szóló szőlőből és csengő barackból” álló gyümölcskúra segíthet rajta.

Mivel senki nem tudta, hogy ezek hol teremhetnek, közhírré tették, várják a vállalkozó szellemű jelentkezőket, és gazdagon megjutalmazzák azt, aki ilyen gyümölcsöket szerez, vagy ezek lelőhelyére elvezeti a király embereit.

Megindult a próbát tevők áradata. Hoztak is az udvarba tonnaszám, nem csak szőlőt és barackot, hanem mindenfajta egzotikus gyümölcsöt a jóakarátú alattvalók, de a királylány csak nem akart meggyógyulni.

Egy nap patyolattiszta, ám szegényes öltözetű fiatalember kopogtatott a palota kapuján. Nem a jutalom szédítette el, de hallott a bánatos királylányról, és mivel megsajnálta, segíteni akart rajta.

Amikor az uralkodó elé bocsátották, azt kérte, kaphasson egy darabkát a kastély mögött elterülő, gazdagon termő földből, és a királylány minden nap sétáljon le hozzá a kertbe.

Amint megkapta a földdarabot, szerszámokat is kért. A királylány jelenlétében ásott egy gödröt, majd a tarisznyájából előhúzott egy levéltelen, ágas-bogas botocskát. A királylány érdeklődve figyelte a mozdulatait. A legény beleállította a gödörbe a fácskát, majd kérte a királylányt, hogy segítsen körbedöngölni körülötte a földet, ki ne dőljön a kis csemete. Amikor ezt megtették, a legény egy másik növénykét is a földbe ültetett. Ezt már maga a királylány akarta földdel megtámasztani. Azután a legény hozott két locsolókannát, egyiket a királylány kezébe adta, s megmutatta, hogyan kell a friss ültetést meglocsolni.

A következő napokban hol locsolták az ágacskát meg a tőkét, hol a gyomokat tépdesték ki mellőlük. Egyszer a fácskát metszették, máskor a tőke zöld indáit kacsolták. A két kis növény napról napra magasabb, szebb és erősebb lett.

Telt-múlt az idő. A kis növényeken előbb zöld rügyecskék jelentek meg, melyekből virágok bontakoztak ki, végül apró gömböcskék fejlődtek ki rajtuk. Ezek a nap csókjától egyre pirosabbak, a langyos esőtől egyre duzzadtabbak lettek. Ahogy nőttek, növekedtek a termések, úgy lett a királylány is napról-napra jobbkedvű, és egészségesebb.

És akkor eljött a várva-várt, nagy nap. A legény odavezette a fácskához és a zöld tőkéhez a királylányt, és azt mondta neki: megdolgoztál érte, szedd le a munkád gyümölcsét.

A király lánya eddig csak aranytálon látott különböző hazai és külföldi gyümölcsöket, így aztán azt sem tudta, mit teremtek az általa gondozott kis fa, és a tőke. Amint azonban kezébe vett egy szőlőfürtöt, azonnal felkiáltott:

- *De gyönyörű, szinte megszólal!* - A fácskáról leszakított hamvas barackot megérintve se tudta szó nélkül megállni: de szép sárga vagy, mint a csengő aranytallér!

A szegény legény erre meg azt mondta, kóstold is meg királylány ezeket, mert a szőlő szőlő és a csengő barack, a te munkád gyümölcsei, s édesebbek minden külföldi termésnél.

A királylány a gyümölcsöket megette, s ettől egyszeriben olyan vidámnak, erősnek és egészségesnek érezte magát, mint még soha!

Még a férjhezmenetelhez is megjött a kedve, menyegzőt is ült azon nyomban a szegény legénnyel, s azóta nem csak együtt kertészkednek, de együtt is uralkodnak.

